

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/55/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2620202589
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2620202589.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: Ing. R. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom L., C. XXXX/X, proti žalovanej: L. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Q. XXXX/XX D, o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Senica č. k. 0C/4/2020-22 zo dňa 22. decembra 2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým súd prvej inštancie zrušil neodkladné opatrenie vydané uznesením OS Senica č. k. 0C/1/2018-49 zo dňa 26.7.2018 v spojení s uznesením KS Trnava č. k. 9Co/358/2018-187 zo dňa 7.12.2018 v bode II ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania potrduje.

II. Žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zrušil neodkladné opatrenie vydané uznesením OS Senica č. k. 0C/1/2018-49 zo dňa 26.7.2018 v spojení s uznesením KS Trnava č. k. 9Co/358/2018-187 zo dňa 7.12.2018 v bode II (prvý výrok v poradí), v ostatnej časti (v bode IV) návrh zamietol (druhý výrok v poradí), zároveň rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (tretí výrok v poradí).

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil aplikáciou § 334 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že návrh je dôvodný len čiastočne. Konštatoval, že okresný súd uznesením č. k. 0C/1/2018-49 zo dňa 26.7.2018 v spojení s uznesením odvolacieho súdu č. k. 9Co/358/2018-187 zo dňa 7.12.2018 (ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.12.2018) nariadil neodkladné opatrenie, ktorým Ing. R. Y. nariadil dočasne nevstupovať do nehnuteľností špecifikovaných vo výroku I. uznesenia, nepribližovať sa na vzdialenosť menšiu ako 10 m k L. Y. (výrok II.) a mal. W. S. (výrok IV.) okrem výnimiek tam uvedených. Vo vzťahu k mal. Y. Y. bol návrh vzatý späť a konanie bolo zastavené. Uznesením č. k. 0C/6/2019 zo dňa 17.1.2019 okresný súd zrušil I. výrok neodkladného opatrenia, ohľadom výrokov II. a IV. návrh zamietol, teda stále sú platné výroky II. a IV. neodkladného opatrenia. Z obsahu spisu je zrejmé, že trestné stíhanie voči Ing. R. Y. je už právoplatne skončené, pričom rozhodnutím Obvodného úradu Senica č. OU-SE-OVVS-2019/012703/P-530/19-Ko zo dňa 3.10.2019 (ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.11.2019) bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého skutku sa dopustil dňa 20.7.2018, pričom poškodené boli žalovaná a jej dcéra W. S., za čo mu bola uložená pokuta 30,- Eur. Okresný súd mal za to, že vzhľadom na časový odstup, kedy prišlo k spáchaniu skutku (20.7.2018), teda kedy sa žalobca dopustil násillia voči poškodeným ako aj skutočnosť, že nebolo preukázané, že by sa od tej doby žalobca dopustil voči poškodeným žiadneho násillného konania, nie je dôvod, aby zákaz približovania stále trval. Charakter neodkladného opatrenia spočíva v neodkladnej úprave pomerov a neznamena to, že bude

trvať donekonečna a bude založený len na subjektívnych pocitoch poškodeného. Navyše strany toho času žijú a pracujú v úplne iných okresoch. S ohľadom na uvedené zrušil neodkladné opatrenie vo výroku II. Návrh vo vzťahu k mal. W. (výrok IV. neodkladného opatrenia) zamietol pre nedostatok pasívnej legitímácie v spore, keďže návrh smeroval len proti žalovanej L. Y..

4. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže žalobca mal v spore úspech len čiastočný tak vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

5. Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie žalovaná výlučne proti výroku (zrušenie neodkladné opatrenie vydané uznesením OS Senica č. k. 0C/1/2018-49 zo dňa 26.7.2018 v spojení s uznesením KS Trnava č. k. 9Co/358/2018-187 zo dňa 7.12.2018 v bode II), ktorým navrhla napadnutý výrok zmeniť a návrh zamietnuť, priznať jej náhradu trov odvolacieho konania s poukazom na § 365 ods. 1 písm. a) b), d), f), g), h) Civilného sporového poriadku. Argumentovala tým, že okresný súd vôbec nevzal do úvahy, že žalobca sa dopustil voči žalovanej násilného konania, pričom bol žalobca právoplatným uznesením Okresného úradu Senica č. OU-SE-OVS-2019/012703/P-530/19-Ko zo dňa 3.10.2019 uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v súvislosti s jeho konaním dňa 20.7.2018. Z čoho je zrejmé, že voči žalovanej (a mal. W. S.) sa správal násilnícky, spôsobil im ujmu na zdraví. Nie je zrejmé, z čoho vychádza prvoinštančný súd, keď konštatuje, že neodkladné opatrenie je založené len na subjektívnych pocitoch poškodeného, že vzhľadom na časový odstup už žalovanej nehrozí žiadne násilie zo strany žalovaného. Žalobca svoje konanie neoľutoval, neospravedlnil sa, neposkytol žiadnu náhradu za spôsobenú škodu. Okresný súd neskúmal motiváciu žalobcu približovať sa k žalovanej na vzdialenosť menej ako 10 m. Žalobca býva a pôsobí v L., žalovaná v U. a nemá záujem o akýkoľvek styk a stretávanie sa so žalobcom. Absurdne vyznieva argumentácia okresného súdu, že neodkladné opatrenie už netreba, keď strany žijú v úplne iných okresoch. V konaní pred okresným súdom neboli splnené procesné podmienky, keď žalobca podal totožný návrh zrušenie neodkladného opatrenia vo výroku II. už v roku 2019 pod sp. zn. 0C/6/2019, ktorý okresný súd v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/358/2018 zamietol. Okresný súd nemal o opätovnom návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia rozhodovať, konanie mal zastaviť, keďže od vydania posledného rozhodnutia o zamietnutí návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia (konanie sp. zn. 0C/6/2019) sa žiadnym spôsobom podstatne nezmenili okolnosti. Okresný súd vydal napadnuté uznesenie bez toho, aby nariadil vo veci pojednávanie a zaručil žalovanej právo byť vypočutá pred súdom. Okresný súd mal rozhodnúť rozsudkom, nie uznesením a postupovať podľa § 337 Civilného sporového poriadku, posúdiť návrh ako žalobu na zrušenie neodkladného opatrenia, nariadiť pojednávanie, dať stranám možnosť tzv. záverečných rečí, vydať a verejne vyhlásiť rozsudok. Pochybil, keď nepostupoval podľa § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku, inak mohla žalovaná predložiť a navrhnúť dôkazy o tom, že žalobca sa v minulosti dopustil porušenia nariadeného neodkladného opatrenia (svedok T. V.).

6. Žaloba odvolanie nepodal, k odvolaniu žalovanej uviedol, že napadnutý výrok navrhuje potvrdiť. V roku 2019, keď už mal v rukách právoplatné rozhodnutie o priestupku (uznesenie Obvodného úradu Senica č. OU-SE-OVVS-2019/012703/P-530/19-Ko) podal návrh na zrušenie neodkladného opatrenia, keď pochybil, ak nepriložil aj kópiu tohto uznesenia. Následkom toho okresný súd argumentoval tým, že mu neboli predložené dôkazné spisy o ukončení vyšetrovania vo veci, preto návrh zamietol. V novom návrhu na zrušenie už priložil aj kópiu právoplatného uznesenia o ukončení vyšetrovania, zároveň uviedol aj zmenu pomerov, ktoré nastali. Počas vyšetrovania PZ Senica ČVS: ORP-284/VYS-SE-2018 boli spravené odborné posudky, výpovede viacerých svedkov, rodinných príslušníkov, osobných lekárov, susedov, bývalého manžela žalovanej a pod., keď všetci poukazovali na výbušnosť a prchkosť žalovanej, jej psychickú labilnosť. Aj psychologický posudok žalovanej vypracovaný na žiadosť PZ Senica od PhD. A. F. č. 82/2018 poukazuje na agresívne osobnostné črty žalovanej, popiera, že by sa u žalovanej prejavovali známky syndrómu týranej osoby. Faktom však je, že žalovaná je psychicky chorá osoba, nie príčinou žalobcu, ale jej životnými udalosťami. Prijal priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, čím sa mohol dostať ku kópii vyšetrovacieho spisu, aby sa vedel vierohodne argumentovať súdom. Žiada o zrušenie neodkladného opatrenia, lebo ho obmedzuje v slobode pohybu, v styku a starostlivosti o spoločného syna Y.. Žalovaná neodkladné opatrenie zneužíva podávaním oznámenia na marenie nariadenia neodkladného opatrenia. Až rozvodom manželstva dohodou sa stanovila výška výživného a následne žalovaná povolila žalobcovi styk so synom. Od vydania neodkladného opatrenia ubehlo 31 mesiacov, k žalovanej sa nepribližuje ani sa k nej nemieni priblížiť. Vyšetrovanie bolo ukončené v roku

2019, zamietnutím podozrenia z týrania blízkej osoby, keď celý čas figuroval ako svedok a nikdy nebol obvinený, bola preukázaná jeho nevina.

7. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalovaná a uviedla, že v čase pôvodného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. OC/6/2019 už disponoval uznesením Obvodného úradu. Rozhodovaním v rovnakej veci opätovne okresný súd porušil chránenú zásadu právnej istoty. Od posledného návrhu žalobcu na zrušenie neodkladného opatrenia nenastali žiadne nové skutočnosti a nezmenili sa ani pomery, pretože novou skutočnosťou nie je ani rozhodnutie Obvodného úradu Senica. Je bežné, že tzv. civilné ochranné opatrenie spočívajúce v zákaze priblíženia trvá po celú dobu života potenciálneho útočníka. Fyzické násilie bolo preukázané žalobcovi a bol za to odsúdený za priestupok, lebo následky tohto napadnutia údajne nevyžadovali dobu liečenia dlhšiu ako 7 dní.

8. K vyjadreniu žalovanej k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaná sa 2/2019 odsťahovala do rodinného domu, ktorý vlastní, v U.. So žalovanou sa nestretáva, s výnimkou nutných stretov pri starostlivosti o syna Y.. Zásluhou mediálnej aktivity žalovanej bolo vyšetrovanie veci týrania blízkej osoby, pod drobnohľadom médií, ukončené zamietnutím.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (zák. č. 161/2015 Z. z. § 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. e/ CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP v spojení s § 367 ods. 2), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, keďže uznesenie v napadnutom rozsahu je vo výroku vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie postupom podľa § 387 CSP.

10. Výrok o zamietnutí návrhu v ostatnej časti (v bode IV) nebol napadnutý odvolaním strán, preto nadobudol právoplatnosť.

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na obsah preskúmaného uznesenia i jednotlivé argumenty žalovanej predstreté ňou v odvolacom konaní, bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky a dané skutkové okolnosti odôvodňujúce zrušenie neodkladného opatrenia (v poradí prvý výrok) ako aj rozhodnutia o náhrade trov konania (v poradí tretí výrok).

12. Podľa § 334 Civilného sporového poriadku, súd na návrh neodkladné opatrenie zruší, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

13. Podľa § 339 CSP o zrušení neodkladného opatrenia môže súd rozhodnúť bez pojednávania. V prípadoch neodkladného opatrenia podľa § 334 a 338 majú dotknuté subjekty právo vyjadriť sa k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia.

14. Civilný sporový poriadok upravuje jediný spôsob zániku neodkladného opatrenia, a to uplynutím času, na ktorý bolo nariadené, pričom okamihom uplynutia času, na ktorý bolo neodkladné opatrenie nariadené, zaniká neodkladné opatrenie priamo zo zákona bez toho, aby o tom súd vydal osobitné rozhodnutie. Pri zrušení neodkladného opatrenia sa rozlišujú dva prípady, a to či súd koná na základe návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia alebo môže konať aj bez takéhoto návrhu. Na podanie návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia je legitimovaný žalobca, žalovaný a osoba, ktorej bola neodkladným opatrením uložená povinnosť. Na základe návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia rozhodne súd o jeho zrušení, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené. Táto formulácia postihuje predovšetkým tie prípady, kedy došlo k zmene pomerov, čo má za následok, že neodkladné opatrenie už nie je nutné ani účelné. Odpadnutie dôvodov môže spočívať aj v tom, že medzi dotknutými subjektami sa zmenila alebo nastala nová hmotnoprávna situácia, v dôsledku ktorej zanikla potreba bezodkladnej úpravy pomerov alebo obava z ohrozenia exekúcie. K zmene pomerov musí súd prihliadnuť a vyvodiť potrebný záver. Neodkladné opatrenie možno však zrušiť aj vtedy, ak sa dodatočne

zistí, že predpokladané dôvody dané nie sú. Nie je totiž vylúčené, že neskôr, alebo tiež pri vykonávaní dôkazov vo veci samej, súd zistí, že predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia neboli dané, napr. majetok dlžníka stačí k uspokojeniu nárokov ohrozeného účastníka. Z tých istých dôvodov môže súd neodkladné opatrenie čiastočne zrušiť. O zrušení neodkladného opatrenia môže súd rozhodnúť bez pojednávania. V prípade neodkladných opatrení, ktoré môže súd zrušiť na návrh, majú dotknuté subjekty právo vyjadriť sa k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia. O zrušení neodkladného opatrenia rozhoduje súd na návrh, na ktorý je procesne legítimovaný žalobca i žalovaný.

15. Z obsahu spisového materiálu (vrátane pripojených spisov okresného súdu sp. zn. 0C/1/2018, sp. zn. 0C/6/2019) vyplýva, že uznesením č. k. 0C/1/2018- 49 zo dňa 26.7.2018 okresný súd rozhodol o neodkladnom opatrení, ktorým I. výrokom nariadil (vtedy žalovanému) Ing. R. Y. povinnosť dočasne nevstupovať do nehnuteľností: rodinného domu s. č. XXXX, postaveného na parc. č. 3472/60 zapísané v LV č. XXXX k. ú. L., prístrešku postaveného na parc. č. 2472/78 zapísané v LV č. XXXX k. ú. L. a pozemky parc. č. 3472/4 a č. 3472/78 zapísané v LV č. XXXX v k. ú. L., II. výrokom nariadil Ing. R. Y., aby sa nepribližoval na vzdialenosť menej ako 50 metrov (vtedy) k žalobkyni s výnimkou účasti na procesných úkonoch v občianskom a trestnom konaní, na ktoré bude predvolaný, v rozsahu nevyhnutnom na riadnu účasť na týchto úkonoch, III. výrokom nariadil Ing. R. Y., aby sa nepribližoval na vzdialenosť menej ako 50 metrov k mal. Y. Y. s výnimkou účasti na procesných úkonoch v občianskom a trestnom konaní, na ktoré bude predvolaný, v rozsahu nevyhnutnom na riadnu účasť na týchto úkonoch, IV. výrokom nariadil Ing. R. Y., aby sa nepribližoval na vzdialenosť menej ako 50 metrov k mal. W. S. s výnimkou účasti na procesných úkonoch v občianskom a trestnom konaní, na ktoré bude predvolaný, v rozsahu nevyhnutnom na riadnu účasť na týchto úkonoch. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 9Co 358/2018-187 zo dňa 7.12.2018 potvrdil uznesenie súdu okresného súdu vo výroku I., výrok II. a IV. zmenil (ukladá Ing. R. Y., aby sa na vzdialenosť menej ako 10 metrov nepribližoval k L. Y., s výnimkou účasti na procesných úkonoch v občianskom súdnom konaní, trestnom konaní, na ktoré bude žalovaný predvolaný, v rozsahu nevyhnutnom na riadnu účasť žalovaného na týchto úkonoch, ukladá Ing. R. Y., aby sa na vzdialenosť menej ako 10 metrov nepribližoval k maloletej: W. S. nar. XX.XX.XXXX s výnimkou účasti na procesných úkonoch v občianskom súdnom konaní, trestnom konaní, na ktoré bude žalovaný predvolaný, v rozsahu nevyhnutnom na riadnu účasť žalovaného na týchto úkonoch), III. výrokom pripustil späťvzatie návrhu v časti o uložení povinnosti žalovanému vo vzťahu k mal. Y. Y. a uznesenie súdu prvej inštancie v tomto napadnutom výroku zrušil a konanie v tejto späťvzatej časti zastavil (nadobudlo právoplatnosť dňa 21.12.2018). Návrhom doručeným okresnému súdu dňa 20.8.2019 sa žalobca domáhal zrušenia neodkladného opatrenia nariadeného uznesením č. k. 0C/1/2018 (v celom rozsahu), ktorý odôvodnil odpadnutím dôvodov, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené (trestné oznámenie bolo orgánmi činnými v trestnom konaní medzičasom riadne prešetrené so záverom, že sa jednalo o priestupok, výsledok prešetrovania potvrdil, že udalosti, ktoré boli základom pre nariadenie neodkladného opatrenia nepreukazovali existenciu závažnej protispoločenskej činnosti vo vyšetrovacom spise CVS:ORP-284/VYS-SE-2008 vedený na Okresnej prokuratúre, od právoplatnosti neodkladného opatrenia dodržiava povinnosti, manželstvo so L. Y. bolo dňa 19.10.2018 právoplatne rozvedené rozsudkom Okresného súdu sp. zn. 6P/41/2018, jeho súčasťou aj rodičovská dohoda o stretávaní sa s maloletým synom Y., dňa 1.8.2019 podal návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, žalovaná rozpútala mediálny lynč na jeho osobu, zverejnila na svojom osobnom profile na sociálnej sieti Facebook status, ktorým ohrozila jeho psychické zdravie). Uznesením č. k. 0C/6/2019 zo dňa 17.1.2019 (v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/6/2020-122 zo dňa 30.1.2020) okresný súd I. výrokom zrušil neodkladné opatrenie vydané uznesením okresným súdom č. k. 0C/1/2018-49 zo dňa 26.7.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/358/2018-187 zo dňa 7.12.2018 v bode I., II. výrokom v bodoch II. a IV. neodkladného opatrenia vydaného uznesením okresným súdom č. k. 0C/1/2018-49 zo dňa 26.7.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu č. k. 9Co/358/2018-187 zo dňa 7.12.2018 návrh zamietol (pričom zamietnutie odôvodnil tým, že z predložených dokladov v spise je zrejme, že trestné stíhanie voči R. Y. ešte nie je právoplatne skončené /doposiaľ nepredložil rozhodnutie o priestupku/, pričom L. Y. sa vyjadriala, že má stále obavu osobne sa stretnúť s R. Y.), III. výrokom konanie vo vzťahu k mal. Y. Y. zastavil, IV. výrokom rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (právoplatné dňa 17.1.2020). Rozhodnutím OU Senica č. OU-SE-OVVS-2019/012703/P-530/19-Ko zo dňa 3.10.2019 (nadobudlo právoplatnosť dňa 22.11.2019) bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého skutku sa dopustil dňa 20.7.2018, pričom poškodené boli žalovaná a jej dcéra W. S. (bola mu uložená pokuta vo výške 30,- Eur). Dňa 25.11.2020 doručil okresný súd žalovanej návrh na zrušenie neodkladného opatrenia na vyjadrenie. Podaním zo dňa 3.12.2020 (doručený dňa 8.12.2020)

sa žalovaná vyjadrila k návrhu (žalobca podal opätovný návrh, keď už v roku 2019 okresný súd v konaní sp. zn. OC/6/2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/358/2018 jeho návrh zamietol, žiadnym spôsobom sa nezmenili pomery, ktoré by odôvodňovali zrušenie neodkladného opatrenia, „pozabudol“ poukázať na to, že bol právoplatným uznesením Okresného úradu Senica č. OU-SE-OVVS-2019/012703/P-530/19-Ko zo dňa 31.10.2019 uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona SNR č. 372/1990 Zb., o priestupkoch v znení neskorších predpisov, a keďže sa preukázateľne v minulosti dopustil fyzického násillia na jej dcéru a nej, je zrejmé, že ich telesná a duševná integrita môže byť konaním žalobcu ohrozená. Ak žiada zrušenie neodkladného opatrenia, musí vedieť preukázať, že fyzická a duševná integrita nebude pri priblížení k nim ohrozená, čo nepreukázal. Spolu so synom býva v obci U., kam je prenesené stredisko jej životných záujmov a nemá záujem o akýkoľvek styk a stretávanie sa so žalobcom. Žalobca býva a pôsobí v meste L. a nemá dôvod sa pohybovať v jej blízkosti menšej ako 10 m. Odovzdávanie ich spoločného syna riešia prostredníctvom prostredníkov (škôlky). Nariadené neodkladné opatrenie nespôsobuje prakticky žiaden zásah do práva žalobcu. Ak by bolo neodkladné opatrenie zrušené, potom by sa žalobca mohol beztrešne priblížiť k nej a jej dcéru, a opätovne ich fyzicky napadnúť, hroziť im, no nakoniec by trestné stíhanie skončilo tým, že by šlo o tvrdenie proti tvrdeniu a žalobcovi to prešlo, pretože preukázať takéto násillie je veľmi komplikované. Naďalej sa obáva, že žalobca jej dcéru fyzicky napadne a bojí sa, že to neskončí iba drobným zranením a ľahkou ujmu na zdraví. Z hľadiska neodkladného opatrenia je irelevantné, či sa žalobca svojim konaním dopustil iba priestupku alebo trestného činu. Žalobca svoje konanie neľutoval, neospravedlnil sa, neposkytol a ani neponúkol žiadnu náhradu za spôsobenú ujmu a ani ho to nenapadlo urobiť. V dôsledku jeho konania v súčasnosti trpí posttraumatickou stresovou poruchou a syndrómom týranej ženy. Ak žalobca argumentuje tým, že zmenila názor a povolila styk s ich maloletým spoločným synom, poukázala na to, že príčinou bolo to, že sa v konaní nepodarilo preukázať násillie voči nemu aj keď sa o jeho zdravie pravidelne obáva. Z predloženej lekárskej správy MUDr. K. V. zo dňa 10.11.2020 vyplýva, že žalovaná trpí postraumatickou stresovou poruchou a syndrómom týranej ženy.

16. Násillie možno vo všeobecnosti definovať ako úmyselné použitie fyzickej sily alebo moci, buď len pravdepodobne ohrozené alebo skutočné, proti osobe alebo proti určitej skupine alebo spoločenstvu, ktoré buď má za následok alebo má vysokú pravdepodobnosť následok poranenia, smrť, psychickú škodu, maldevelopment a podobne. Násillie znamená najčastejšie označenie jednorazového fyzického aktu, resp. postupu, pri ktorom človek spôsobuje ujmu druhému človeku. Iná charakteristika násillia hovorí o akýchkoľvek atakoch, vrátane zanedbávania, ktoré ovplyvňujú život, fyzickú a psychickú integritu alebo slobodu jednotlivca, alebo poškodzujú rozvoj jeho osobnosti. Neodmysliteľnou kategóriou násillia je bolesť a hrozba bolesti. Násillie, ktoré spôsobuje bolesť, je zdrojom bezmocnosti obeť a súčasne prejavom prežívania moci páchatel'a násillia nad svojou obeťou. Násillie sprevádzané spôsobovaním bolesti je prejavom prežívania moci páchatel'a násillia nad svojou obeťou, ktorá je v týchto prípadoch bezmocná. Táto bezmocnosť býva častým cieľom páchatel'a, ktorému tento fakt prináša istú formu uspokojenia - ide o podrobenie obeť (uznesenie NS SR sp. zn. 5MCdo 10/2012 zo dňa 15.10.2012).

17. Pojem integrita je z jazykovedného hľadiska definovaný ako celistvosť, neporušenosť, osobná istota a bezpečnosť, pričom k ohrozeniu alebo narušeniu telesnej alebo duševnej integrity človeka dochádza pôsobením násillia. Pojem násillia ako taký nie je nikde vo všeobecne záväznom právnom predpise formulovaný, avšak jeho základným charakteristickým znakom je úmysel. Násillie je následkom istého druhu ľudského konania, ktoré je zámerné. Ide o telesnú, aj duševnú ujmu. Hoci definície násillia sú rozdielne, spájajú ich aj spoločné črty. Násillím je každá forma ubližovania, prejavu nadvlády, vyhrážania sa, zneužívania moci, fyzického a sexuálneho nátlaku. Násillie nie je konflikt, v konflikte sa stretnú rovnocenné strany, kým násillie je, keď jedna strana zneužije prevahu moci. Násillím je každý čin, ktorého následkom je, že obeť robí niečo, čo nechce robiť, alebo jej bráni robiť niečo, čo chce robiť, prípadne v nej vyvoláva strach. Násillie nemusí obsahovať fyzický kontakt s obeťou, pretože zastrašovanie, slovné vyhrážky a psychické násillie môžu mať rovnako silné následky. Psychické násillie je každé správanie, ktoré priamo narúša slobodnú vôľu a sebaúctu iného človeka. Nezanedáva síce žiadne viditeľné poranenia, napriek tomu môže byť najhoršou formou násillia. Je zvlášť účinné, ak sa spája s fyzickým násillím. Osobitnou formou násillia je sekundárna viktimizácia - druhotné ubližovanie. Násillím je aj nezabránenie násilliu.

18. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že nariadené neodkladné opatrenie súd zruší, ak po jeho nariadení zanikli dôvody, ktoré vyžadovali dočasnú úpravu pomerov medzi sporovými stranami, pričom na jeho zrušenie sú splnené predpoklady iba v prípade, ak na základe porovnania stavu v čase nariadenia neodkladného opatrenia so stavom v čase rozhodovania o návrhu na jeho zrušenie; možno dospieť k záveru, že dôvody nariadenia neodkladného opatrenia už netrvali. Odvolací súd, vychádzajúc z obsahu spisu označeného v odseku 15 konštatuje, že súd prvej inštancie uznesením v napadnutom rozsahu návrhu žalobcu na zrušenie neodkladného opatrenia vyhovel (§ 334 CSP), keď žalobca preukázal (osvedčil), že odpadli dôvody, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené (zákaz priblíženia sa k žalovanej). Odvolací súd poukazuje na to, že neodkladné opatrenie (zákaz priblíženia), ktorého zrušenia sa žalobca v preskúmanom konaní domáhal bolo nariadené spolu s neodkladným opatrením, ktorým bola zároveň žalobcovi uložená povinnosť dočasne nevstupovať do nehnuteľností: rodinného domu s. č. XXXX, postaveného na parc. č. 3472/60 zapísané v LV č. XXXX k. ú. L., prístrešku postaveného na parc. č. 2472/78 zapísané v LV č. XXXX k. ú. L. a pozemky parc. č. 3472/4 a č. 3472/78 zapísané v LV č. XXXX v k. ú. L. (uznesenie okresného súdu sp. zn. OC/1/2018-49 zo dňa 26.7.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co 358/2018-187 zo dňa 7.12.2018, ktorým bolo uznesenie súdu okresného súdu vo výroku I. potvrdené a vo výroku II. zmenené /nepribližovať sa na vzdialenosť menej ako 10 metrov, s výnimkou účasti na procesných úkonoch v občianskom súdnom konaní, trestnom konaní, na ktoré bude žalovaný predvolaný, v rozsahu nevyhnutom na riadnu účasť žalovaného na týchto úkonoch/) a to s poukazom na osvedčenie dôvodného podozrenia z násilia voči žalovanej, keď žalobca bol políciou dňa 20.7.2018 vykázaný zo spoločného obydľia ohrozenej osoby podľa § 27a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. Pričom neodkladné opatrenia ohľadom zákazu žalobcovi dočasného vstupu do nehnuteľností - rodinného domu bolo uznesením okresného súdu č. k. OC/6/2019 zo dňa 17.1.2019 (v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/6/2020-122 zo dňa 30.1.2020) zrušené. Je treba zdôrazniť, že v súvislosti žalovanou tvrdným násilným správaním sa žalobcu zo dňa 20.7.2018 (voči žalovanej ako aj jej dcére) nebol žalobca právoplatne uznaný za vinného zo žiadneho trestného činu (prečinu), ktorého skutková podstata je upravená v Trestnom zákone (zákon č. 300/2005 Z. z.), ale uvedené bolo prejednané ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, o ktorom bolo rozhodnuté Okresným úradom Senica Rozkazom o uložení sankcie za priestupok číslo OU-SE-OVVS-2019/012703/P-530/19-Ko zo dňa 3.10.2019 (právoplatné dňa 9.12.2019), ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého skutku sa dopustil dňa 20.7.2018, pričom poškodené boli žalovaná a jej dcéra W. S., teda úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním a drobným ublížením na zdraví blízkej osobe (za čo mu bola uložená pokuta vo výške 30,- Eur). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že priestupok je definovaný v § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin) a definícia trestného činu je upravená v Trestnom zákone (zákon č. 300/2005 Z. z.) v § 8, § 9, § 10 (Trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Trestný čin je prečin a zločin. Prečin je trestný čin spáchaný z nebanlivosti alebo úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov). Priestupok je teda prekročenie noriem a nariadení, alebo zákonov, ktoré sú menšieho a menej závažného rozsahu, pričom sankciou je vo všeobecnosti pokuta v správnom konaní, bloková pokuta alebo napomenutie, nikdy nie väzenie, na rozdiel od trestného činu, za ktorý je postihom spravidla odňatie slobody (väzenie). Súd prvej inštancie správne uzavrel, že vzhľadom na časový odstup, kedy prišlo k spáchaniu skutku (20.7.2018), teda kedy sa žalobca dopustil násilia voči poškodeným (žalovanej) ako aj skutočnosť, že nebolo preukázané, že by sa od tej doby dopustil voči žalovanej násilného konania, nie je dôvod, aby zákaz približovania stále trval. Odvolací súd poukazuje aj na to, že žalovaná ani vo vyjadrení k návrhu žalobcu na zrušenie neodkladného opatrenia netvrdila, že by sa (od 20.7.2018) v súčasnosti žalobca k nej správal spôsobom, ktorý by zakladal akékoľvek podozrenie z násilia voči nej, teda obava žalovanej, že by sa žalobca voči nej mohol opätovne násilne správať, nie je ničím podložená. A iba samotná obava žalovanej bez ďalšieho neodôvodňuje trvanie nariadeného neodkladného opatrenia. V konaní nebolo nijakým spôsobom osvedčené, že po právoplatnosti rozhodnutia o priestupku sa žalobca voči žalovanej dopustil (akéhokoľvek) násilného konania, pričom právoplatne bolo rozhodnuté (iba) o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa žalobca dopustil dňa 20.7.2018. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovanej (v odvolaní), že žalobca sa mal v minulosti dopustiť porušenia nariadeného neodkladného opatrenia, pričom porušenie bližšie nešpecifikovala, odvolací súd poukazuje na to, že v konaní nebolo preukázané, že by sa žalobca (vôbec) dopustil závažného alebo opakovaného konania, aby zmaril zákaz alebo obmedzenie kontaktu

(priblíženie sa k žalovanej), ktoré bolo nariadeného neodkladným opatrením a ani nebolo preukázané, že by bol žalobca v súvislosti s uvedeným naplnil pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu.

19. V súvislosti s predpokladmi aplikácie § 334 CSP odvolací súd ďalej konštatuje, že odo dňa nariadenia neodkladného opatrenia uznesením okresného súdu č. k. 0C/1/2018-49 zo dňa 26.7.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/358/2018-187 zo dňa 7.12.2018 nastala medzi stranami sporu nová hmotnoprávna situácia, keďže manželstvo strán bolo okresným súdom dňa 19.10.2018 právoplatne rozvedené (rozsudok č. k. 6P/41/2018-45 zo dňa 19.10.2018), pričom strany ohľadom stretávania sa s ich maloletým synom (Y.) uzavreli rodičovskú dohodu, podľa ktorej okrem iného žalobca prevezme dieťa osobne alebo prostredníctvom splnomocnenej osoby v predškolskom zariadení, ak dieťa nie je v predškolskom zariadení, v mieste bydliska maloletého a žalovaná je povinná odovzdať maloletého oprávnenej osobe na prevzatie dieťaťa. A ako aj správne konštatoval súd prvej inštancie strany aktuálne žijú v úplne iných okresoch (a teda ani nezdievajú spoločné obydlie, pozn. odvolacieho súdu). Teda okrem skutočnosti, že aktuálne riešia vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, jediným dôvodom ich vzájomných kontaktov je ich maloletý syn, ohľadom úpravy styku ktorého, strany uzavreli rodičovskú dohodu ešte v roku 2018, pričom podľa obsahu spisu nevyplýva, že by stretávanie maloletého so žalobcom nefungovalo, resp. že by sa nerealizovalo z dôvodov na strane žalobcu (nášilného správania sa k žalovanej alebo k maloletému). S ohľadom na uvedené je nedôvodná ani námietka žalovanej, že okresný súd sa nezaoberal motiváciou žalobcu približovať sa k žalovanej na vzdialenosť menšiu ako 10 m.

20. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, že okresný súd pri nariadení neodkladného opatrenia nenariadil žalobcovi podať žalobu, takže sa predpokladá, že chcel dosiahnuť trvalú úpravu pomerov, je nutné uviesť, že aj v takom prípade prichádza do úvahy aplikácia § 334 CSP, podľa ktorej možno neodkladné opatrenie zrušiť, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené. S ohľadom na zákonnú úpravu (CSP) nemožno teda konštatovať, že by aplikácia § 334 CSP bola pri nariadení neodkladného opatrenia automaticky vylúčená.

21. Skutočnosť tvrdená žalovanou, že žalobca svoje konanie neofutoval, neospravedlnil sa, neposkytol žiadnu náhradu za spôsobenú ujmu nemá vplyv na postup súdu prvej inštancie podľa § 334 Civilného sporového poriadku. Aj v prípade zrušenia neodkladného opatrenia má žalovaná možnosť domáhať sa svojho prípadného nároku (náhrada škody) súdnou cestou.

22. Žalovaná ďalej namietala, že okresný súd nemal o opätovnom návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia rozhodovať a mal konanie zastaviť, keďže ide o rei iudicatae a o totožnom návrhu okresný súd rozhodol uznesením v konaní sp. zn. 0C/6/2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/358/2018, pričom touto námietkou sa okresný súd nezaoberal.

23. K námietke označenej v odseku 22 odvolací súd konštatuje, že samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie výslovne v odôvodnení napadnutého uznesenia neuviedol, že nezistil existenciu neodstrániteľnej podmienky konania (res iudicatae), ktorá by odôvodňovala zastavenie konania (§ 161 ods. 2 CSP), ešte neznamená, že by sa touto námietkou žalovanej vznesenou (vo vyjadrení k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia) nezaoberal. Práve z jeho postupu, keďže pristúpil k meritórnemu rozhodnutiu o podanom návrhu, možno vyvodíť záver o tom, že v konaní nezistil existenciu prekážky res iudicate, ktorá by spôsobovala nedostatok procesnej podmienky, majúcej za následok povinnosť zastaviť konanie, s čím sa odvolací súd stotožnil s ohľadom na nižšie uvedené.

24. Podľa § 161 ods. 1 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

25. Podľa § 230 CSP ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

26. Ustanovenie citované v odseku 25 upravuje situáciu, pri ktorom nemožno vec prejednávať znova, ak sa o nej už právoplatne rozhodlo. Zakladá to teda prekážku právoplatne rozhodutej veci, ktorá sa v odbornej verejnosti nazýva tiež prekážka rei iudicatae alebo res iudicata, a ktorá je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania. Ak by sa teda začalo konanie o veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo, ktorá sa týka tých istých strán sporu a toho istého predmetu konania, súd takéto konanie

podľa § 161 ods. 2 CSP s poukazom na § 230 CSP zastaví. O tie isté strany ide aj vtedy, ak v konaní vystupujú nositelia práv z rovnakého právneho vzťahu v opačnom procesnom postavení, a tiež vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia strán už skončeného konania. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t.j. ak je založený na rovnakých skutkových okolnostiach a rovnakom právnom dôvode). Podmienky totožnosti strán sporu a totožnosti predmetu konania musia byť splnené súčasne. Za tú istú vec treba v novom konaní považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu. O prekážku rozsúdenej veci nejde, ak chýba čo i len jeden z uvedených znakov (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 280/2010).

27. Odvolací súd konštatuje, že žalobca podal v preskúmvanej veci návrh na zrušenie neodkladného opatrenia (opätovne druhýkrát), keď jeho (prvý) návrh na zrušenie neodkladného opatrenia týkajúci sa mu uloženej povinnosti nepribližovať sa vzdialenosť menej ako 10 metrov k L. Y., s výnimkou účasti na procesných úkonoch v občianskom súdnom konaní, trestnom konaní, na ktoré bude žalovaný predvolaný, v rozsahu nevyhnutom na riadnu účasť žalovaného na týchto úkonoch, bol uznesením okresného súdu č. k. 0C/6/2019 zo dňa 17.1.2019 (v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/6/2020-122 zo dňa 30.1.2020) okrem iného II. výrokom zamietnutý. Avšak na rozdiel od prvého návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia zo dňa 19.8.2019 (ktorý obsahoval skutkové tvrdenia o dôvodoch pre zrušenie neodkladného opatrenia označených v odseku 16), žalobca v preskúmvanej veci vo svojom (druhom) návrhu poukázal na novú skutočnosť a to existenciu rozhodnutia Okresného úradu Senica zo dňa 3.10.2019 (právoplatného dňa 9.12.2019), ktorého kópiu aj k návrhu pripojil (Rozkaz o uložení sankcie za priestupok Okresného úradu Senica č. OU-SE-OVVS-2019/012703/P-530/19-Ko zo dňa 31.10.2019), ktorou odôvodnil svoj návrh. S ohľadom na uvedené možno uzavrieť, že v preskúmvanej veci bola síce splnená podmienka totožnosti strán, avšak totožnosť s predmetom konania (rozhodovanie o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia) nemožno konštatovať, keďže žalobca svoj (druhý) návrh odôvodnil inou skutkovou okolnosťou, na základe ktorej sa domáhal zrušenia nariadeného neodkladného opatrenia v preskúmvanej veci a to existenciu právoplatného rozhodnutia o priestupku. Keďže obe podmienky (totožnosť strán a totožnosť predmetu konania) musia byť splnené súčasne, čo v danej veci neplatí, nemožno rozhodnutie o prvom návrhu žalobcu na zrušenie neodkladného opatrenia považovať za res iudicatae vo vzťahu k preskúmvanej veci (druhý návrh žalobcu na zrušenie neodkladného opatrenia).

28. Podľa § 181 ods. 2 CSP po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

29. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd návrh žalobcu na zrušenie neodkladného opatrenia doručil žalobkyni t.j. dotknutému subjektu, ktorý má právo vyjadriť sa k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, čo žalobkyňa aj využila (§ 339 ods. 2 CSP) a zároveň vo veci rozhodol bez pojednávania postupom v súlade s § 339 ods. 1 CSP, teda námietka žalovanej, že bolo rozhodnuté bez nariadenia pojednávania, ktoré by zaručilo jej vypočutie pred súdom neobstojí. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie vo veci nenariadil pojednávanie, nebol ani povinný postupovať podľa § 181 ods. 2 CSP, ktorého postupu sa žalovaná v odvolaní nedôvodne domáhala. Odvolací súd poukazuje aj na to, že na konanie a rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (čo platí aj pri rozhodovaní o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia) nie je možné aplikovať všetky zásady kontradiktórneho konania, ktoré sú typické pre sporové konanie a pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie (ako aj zrušenie) neodkladného opatrenia sa nevykonáva dokazovanie charakteristické pre sporové konanie podľa ustanovení § 185 a nasl. CSP.

30. Podľa § 212 ods. 1 CSP rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej.

31. Podľa § 234 ods. 1 CSP súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

32. V civilnom sporovom poriadku je okruh prípadov, keď súd rozhoduje vo forme uznesenia formulovaný negatívne a to tak, že uznesením sa rozhoduje, ak sa nerozhoduje vo veci samej. Z daného možno vyvodiť, že vo všetkých ostatných prípadoch, keď sa nebude rozhodovať vo veci samej, v rozsahu

širšie formulovaného chápania predmetu sporu a žalobnej žiadosti sa bude rozhodovať uznesením. Podstata a význam uznesenia vyplýva zo vzájomného vzťahu a definície formulovanej v zákone (§ 212 ods. 1 a § 234 CSP). Rozsudkom sa rozhoduje vo veci samej, t. j. o žiadosti, ktorá je obsiahnutá v žalobe (v žalobnom petíte), o ktorej má súd meritorne rozhodnúť. Jeho význam sa prejavuje aj v tom, že sa vyhlasuje v slávnostnej podobe, t. j. vždy v mene Slovenskej republiky a na pojednávaní. Uznesenie je preferované rozhodnutie procesnej povahy, pričom uznesením rozhoduje súd aj o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (pozri § 328 ods. 3, § 331 CSP), a to aj v prípade, ak sa návrh na nariadenie neodkladného opatrenia považuje z povahy veci za podanie vo veci samej (pozri § 123 ods. 2 CSP). Rovnako to platí aj v prípade zabezpečovacieho opatrenia. Uznesením súd rozhoduje aj o zabezpečení dôkazu a dôkazného prostriedku (§ 348 CSP), ako aj o povinnosti zložiť zábezpeku (§ 347 CSP).

33. Námietka žalovanej, že okresný súd mal rozhodnúť rozsudkom, nie uznesením neobstojí s ohľadom na uvedené v odseku 32, keďže žalobca ako pán sporu jednoznačne určil predmet (preskúmaného) konania, keď svojím návrhom sa domáhal zrušenia neodkladného opatrenia, ohľadom ktorého je procesný postup upravený v § 334 CSP, a ktorý je systematicky zaradený do prvého dielu (neodkladné opatrenia a zabezpečovacie opatrenia) tretej hlavy tretej časti (osobitné postupy súdu) Civilného sporového poriadku (§ 324 až § 344), a o ktorom sa rozhoduje formou uznesenia a to bez ohľadu na to, že strana sporu preferuje rozhodnutie formou rozsudku.

34. S ohľadom na uvedené v odseku 33 neobstojí ani námietka žalovanej, že okresný súd mal postupovať podľa § 337 CSP, keďže uvedené ustanovenie sa týka postupu súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a nie o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia (ako je tomu v preskúmanej veci). Ani s námietkou žalovanej, že súd mal posúdiť návrh ako žalobu, nariadiť pojednávanie, dať stranám možnosť tzv. záverečných rečí, vydať a verejne vyhlásiť rozsudok s ohľadom na už uvedené v odsekoch 29, 32, 33 odvolací súd nesúhlasí.

35. Účelom zrušenia neodkladného opatrenia je predovšetkým právna istota dotknutých subjektov v tom zmysle, že bude jednoznačne rozhodnutím súdu konštatované, že účinky neodkladného opatrenia pominuli. Keďže aj podľa odvolacieho súdu pominuli dôvody, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené, bol správny postup súdu prvej inštancie, ktorý návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia v preskúmanom rozsahu vyhovel a zrušil neodkladné opatrenie vydané uznesením OS Senica č. k. 0C/1/2018-49 zo dňa 26.7.2018 v spojení s uznesením KS Trnava č. k. 9Co/358/2018-187 zo dňa 7.12.2018 v bode II (prvý výrok v poradí), preto odvolací súd postupom podľa § 387 CSP napadnutý výrok potvrdil vrátane správneho závislého výroku o náhrade trov konania (ktorý nebol napadnutý odvolaním, ani osobitnou odvolacou argumentáciou).

36. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

37. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade si žalobca v odvolacom konaní náhradu trov konania neuplatnil, ani nevyčíslil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

39. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

40. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo juris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď žalovanému žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

41. S ohľadom na uvedené odvolací súd žalobcovi nárok voči žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

42. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).